

Aanleiding

Ruim tien procent van de inwoners van Flevoland heeft een inkomen op of onder het sociaal minimum. Het sociaal minimum is een door de landelijke politiek vastgesteld bedrag dat minimaal nodig is om normaal te kunnen functioneren in deze samenleving. Wie langdurig op het minimum moet leven wordt arm. Reserves raken op, en duurzame goederen raken versleten. In ons rijke land leeft vier procent van de mensen langdurig van een minimuminkomen. Daaronder zijn veel kinderen: één op de negen kinderen groeit op in een arm huishouden. Ook komt armoede veel voor onder gepensioneerden met alleen AOW. Ondanks het armoedebeleid dat de regering de afgelopen jaren gevoerd heeft, wordt de positie van deze mensen er nauwelijks beter op. Recent onderzoek wijst erop, dat mensen met een minimuminkomen als enige groep amper geprofitteerd hebben van de recente wijziging van het belastingstelsel: door de stijging van indirecte lasten verdampt het toch al geringe voordeel als sneeuw voor de zon.

In de provinciale beleidsnota 'Meedoen is meeleven', waarin het welzijnsbeleid van de provincie Flevoland voor de periode 2002-2005 is vastgelegd staat het volgende:

"In armoedebeleid, die van de inkomenspolitiek, heeft de provincie geen taak. In grote lijnen geschetst stelt de rijksoverheid geld ter beschikking en de gemeenten voeren de Algemene Bijstandswet uit. Bij een bredere definiëring van het armoedebeleid gaat het ook om je gerespecteerd te weten en het meedoen in de samenleving, daarin heeft de provincie wel een taak."

GroenLinks vraagt aan het College van GS om een armoedefonds in te voeren Een fonds ter bestrijding van marginalisering en uitsluiting van kwetsbare groepen in de samenleving in Flevoland. Kinderen en jongeren uit arme gezinnen hebben recht op een goede toekomst en volwaardige deelname aan de welvaart in deze samenleving. Dat geldt ook voor de financieel kwetsbare ouderen. In de Flevolandse gemeenten blijkt dat er in toenemende mate een beroep wordt gedaan op de bestaande voedselbanken en dat er steeds meer mensen zich wenden tot schuldhulpverlening wat duidt op armoede. De aanpak die op het terrein van armoedebestrijding wordt gevolgd blijkt onvoldoende effectief te zijn. Het bestaan van armoede duidt op zwakke plekken in de maatregelen en beleid dat door de gemeenten uitgevoerd wordt. GroenLinks verzoekt de gedeputeerde dat de provincie de regiefunctie op zich te nemen. Bestuurlijke acties is noodzakelijk, gericht op het oplossen van knelpunten van het landelijke beleid. Wij stellen voor, dat de provincie in overleg treedt met de Flevolandse gemeenten op welke wijze de bijdrage van de provincie ter bestrijding van de groeiende armoede kan worden gerealiseerd. En start in elk geval in 2006 een provinciaal Fonds Armoedebestrijding, ter ondersteuning van programma's en activiteiten van gemeenten en maatschappelijke organisaties (dus NIET gericht op de aanvragen van individuele burgers). Onze Flevolandse samenleving behoort zo te zijn ingericht, dat armoede niet meer voorkomt en dat er geen (groepen) mensen gedwongen worden tot een tweederangs burgerschap.

Groen Links stelt daarom het volgende voor:

1. Voer een provinciaal armoedebeleid in
2. Geef het provinciaal armoedebeleid mede vorm door de instelling van een Provinciaal Fonds Armoedebestrijding. Dit fonds beoogt geen directe inkomens-ondersteuning van individuen of gezinnen, dat is immers een taak van de rijksoverheid en de gemeenten. Het fonds ondersteunt gemeentelijke programma's en maatschappelijke projecten die tot inkomens-ondersteuning en verbetering van de maatschappelijke achterstand kunnen leiden.

